

LISA KLEYPAS

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Στην Ελοΐζα Τζέιμς και τη Λίντα Φράνσις Λι,
που με κάνουν ευτυχισμένη
όταν οι ουρανοί είναι γκριζοί.
Με παντοτινή αγάπη,
L. K.*

Κεφάλαιο 1

Qς έμπειρη διοργανώτρια γάμων, ήμουν προετοιμασμένη για οποιαδήποτε αναποδιά μπορεί να συνέβαινε τη μεγάλη μέρα.

Με εξαίρεση τους σκορπιούς. Αυτό ήταν κάτι καινούριο.

Προδόθηκε από τη χαρακτηριστική του κίνηση, το ύπουλο πλάγιο περπάτημα πάνω στα πλακάκια της βεράντας δίπλα στην πισίνα. Κατά τη γνώμη μου, δεν υπήρχε πιο μοχθηρό πλάσμα στον κόσμο από έναν σκορπιό. Συνήθως το δηλητήριο δεν σε σκοτώνει, αλλά τα πρώτα λεπτά μετά το τσίμπημα, εύχεται να το έκανε.

Ο πρώτος κανόνας μου για την αντιμετώπιση μιας κρίσιμης κατάστασης ήταν: *Μη σε πιάνει πανικός*. Αλλά καθώς ο σκορπιός ερχόταν προς το μέρος μου ανοιγοκλείνοντας τις δαγκάνες του και κουνώντας την ουρά του στον αέρα, ξέχασα τελείως τον πρώτο κανόνα και άρχισα να τσιρίζω. Έψαξα αλαφιασμένη μέσα στην τσάντα μου, μια δερμάτινη τσάντα τόσο βαριά, που όποτε την άφηνα στη θέση του συνοδηγού, άρχιζε να χτυπάει το σήμα για να δέσω τη ζώνη. Το χέρι μου έπιασε χαρτομάντιλα, σπλό, επιδέσμους, ένα μπουκαλάκι νερό, προϊόντα για μαλλιά, αποσμητικό, κρέμα χειρών, λοσιόν, σύνεργα μανικιούρ και μακιγιάζ,

τσιμπιδάκι φρυδιών, κλωστές και βελόνες, κόλλα, ακουστικά, σιρόπι για τον βήχα, μια σοκολάτα, παυσίπονα, ένα ψαλιδάκι, μια λίμα, μια βούρτσα, λαστιχάκια για τα μαλλιά, ταμπόν, αυτοκόλλητο ρολό για χνούδια, ένα ξυραφάκι, μια κολλητική ταινία διπλής όψης και μπατονέτες.

Το πιο βαρύ αντικείμενο που κατάφερα να βρω ήταν ένα πιστόλι κόλλας, το οποίο και εκσφενδόνισα στον σκορπιό. Το πιστόλι αναπήδησε πάνω στα πλακάκια δίχως να προκαλέσει ίχνος ζημιάς στον σκορπιό, ο οποίος κοκάλωσε για να αμυνθεί. Έβγαλα ένα μπουκάλι λακ και άρχισα να τον πλησιάζω επιφυλακτικά μα αποφασιστικά.

«Τσάμπα κόπο κάνεις», άκουσα κάποιον να λέει με βαθιά, εύθυμη φωνή. «Εκτός κι αν θες να του δώσεις περισσότερο όγκο και λάμψη».

Τρομαγμένη, κοίταξα τον ξένο που με προσπέρασε, έναν ψηλό, μελαχρινό άντρα ντυμένο με τζιν, μπότες και ένα φθαρμένο μακό. «Άσε να τον αναλάβω εγώ», είπε.

Έκανα πίσω μερικά βήματα, βάζοντας το μπουκάλι ξανά στην τσάντα μου. «Ν-νόμιζα ότι η λακ μαλλιών θα τον σκοτώσει από ασφυξία».

«Όχι. Ο σκορπιός μπορεί να κρατήσει την ανάσα του μέχρι και μία εβδομάδα»

«Αλήθεια;»

«Μάλιστα, κυρία». Πάτησε τον σκορπιό με την μπότα του και τον έλιωσε με τη φτέρνα. Οι Τεξανοί τίποτα δεν λιώνουν καλύτερα από σκορπιό ή αναμμένο τσιγάρο. Αφού κλότσησε τον ψόφιο σκορπιό στο χώμα ενός παρτεριού, γύρισε και με κοίταξε με βλέμμα σκεφτικό. Ήταν τόσο αρρενωπός, που η καρδιά μου χτύπησε δυνατά. Έπιασα τον εαυτό μου να κοιτάζει τα μάτια του, που είχαν το χρώμα του σκουρόχρωμου μελιού. Ήταν εντυπωσιακός άντρας, με έντονα χαρακτηριστικά, ίσια μύτη και δυνατό

πιγούνι. Είχε έντονη αξυρισιά. Ήταν μεγαλόσωμος αλλά αδύνατος και οι μύες των χεριών και του στήθους του διαγράφονταν κάτω από τη φθαρμένη μπλούζα του. Είχε εμφάνιση αλήτικη, ίσως και ανθρώπου λίγο επικίνδυνου.

Ήταν το είδος του άντρα που σε κάνει να ξεχνάς να αναπνέεις.

Οι μπότες του και τα μπατζάκια του ήταν γεμάτα ξεραμένη λάσπη. Θα πρέπει να είχε πάει κοντά στο ρυάκι που περνούσε μέσα από την έκταση του ράντσου Στάρνταστ. Με αυτή την αμφίεση, αποκλείεται να ήταν ένας από τους καλεσμένους του γάμου, οι περισσότεροι από τους οποίους διέθεταν αμύθητες περιουσίες.

Καθώς το βλέμμα του με σάρωνε, κατάλαβα ακριβώς τι έβλεπε: μια γεματούλα γυναίκα που κόντευε τα τριάντα, με κόκκινα μαλλιά και γυαλιά με χοντρό σκελετό. Τα ρούχα μου ήταν άνετα, φαρδιά και απλά. «Μείνετε για πάντα 51 ετών», έλεγε η μικρή αδερφή μου, η Σοφία, σχολιάζοντας εμένα και τις χαλόλικες μπλούζες και τα φαρδιά, με λάστιχο παντελόνια που φορούσα, σαν να ήμουν κάποια μεσήλικη κυρία. Αν αυτή η εμφάνιση ήταν απωθητική για τους άντρες –και συνήθως ήταν–, τόσο το καλύτερο. Δεν είχα όρεξη να ελκύω κανέναν.

«Οι σκορπιοί υποτίθεται πως δεν βγαίνουν τη μέρα», είπα διστακτικά.

«Ο χειμώνας τελείωσε γρήγορα και είχαμε άνοιξη χωρίς βροχές. Οι σκορπιοί αποζητούν την υγρασία. Έλκονται από τις πισίνες». Μιλούσε αργά και άνετα, σαν κάθε λέξη του να είχε σιγοψηθεί για ώρες σε χαμηλή φωτιά.

Πήρε το βλέμμα του από πάνω μου και έσκυψε να πιάσει το πιστόλι της κόλλας. Την ώρα που μου το έδινε, τα δάχτυλά μας ακούμπησαν για μια στιγμή κι ένιωσα κάτι να σπιθίζει μέσα μου. Μύρισα τη μυρωδιά του, λευκό σαπούνι, χρώμα και γλυκά αγριόχορτα.

«Καλύτερα ν' αλλάξεις», με συμβούλεψε κοιτάζοντας τα πόδια μου. «Έχεις μπότες; Αθλητικά παπούτσια;»

«Πολύ φοβάμαι πως όχι», είπα. «Θα το ρισκάρω». Παρατήρησα τη φωτογραφική μηχανή που είχε αφήσει σ' ένα από τα τραπέζια της βεράντας, μια Nikon με ευρυγώνιο φακό και κόκκινο κουμπί. «Είσαι επαγγελματίας φωτογράφος;» ρώτησα.

«Μάλιστα, κυρία».

Θα πρέπει να ήταν ένας από τους βοηθούς που είχε προσλάβει ο Τζορτζ Γκαντζ, ο φωτογράφος του γάμου. Του άπλωσα το χέρι. «Είμαι η Έιβερι Κρόσλιν», είπα με φιλικό αλλά επαγγελματικό τόνο. «Η διοργανώτρια του γάμου».

Μου έσφιξε το χέρι σε μια ζεστή και δυνατή χειραψία. Ένιωσα ένα ευχάριστο τίναγμα στην επαφή.

«Τζο Τράβις». Το βλέμμα του παρέμεινε κολλημένο στο δικό μου και για κάποιο λόγο μου κράτησε το χέρι περισσότερο απ' ό,τι χρειαζόταν. Μια απεριγραπτή ζεστασιά απλώθηκε στο πρόσωπό μου. Ανακουφίστηκα όταν τελικά με άφησε.

«Σου έδωσε ο Τζορτζ αντίγραφα του προγράμματος και της λίστας με τις πόζες που θέλουμε;» ρώτησα, προσπαθώντας να ακουστώ επαγγελματική.

Με κοίταξε δείχνοντας να μην καταλαβαίνει.

«Μην ανησυχείς», είπα, «έχω πολλά αντίγραφα. Πήγαινε στο σπίτι και ζήτα τον βοηθό μου, τον Στίβεν. Μάλλον είναι στην κουζίνα με τους ανθρώπους του κέτερινγκ». Έβγαλα από την τσάντα μου μια επαγγελματική κάρτα. «Αν τυχόν έχεις προβλήματα, εδώ είναι το κινητό μου».

Πήρε την κάρτα. «Ευχαριστώ. Αλλά δεν είμαι—»

«Οι καλεσμένοι θα έχουν καθίσει στις έξι και μισή», είπα ζωηρά. «Η τελετή θα αρχίσει στις επτά και θα τελειώσει στις επτά και μισή, όταν θα ελευθερώσουμε τα περιστέρια. Και θα

θελήσουμε μερικές φωτογραφίες της νύφης και του γαμπρού πριν το ηλιοβασίλεμα, που είναι στις επτά και σαράντα ένα».

«Και αυτό το προγραμματίσες;» Τα μάτια του έδειχναν ότι με περιέπαιζε λιγάκι.

Τον κοίταξα αυστηρά. «Καλύτερα να σου λουπωθείς λίγο πριν έρθουν οι καλεσμένοι». Έψαξα στην τσάντα μου για ένα ξυραφάκι μιας χρήσης. «Ορίστε, πάρε αυτό. Ρώτα τον Στίβεν πού μπορείς να ξυριστείς και—»

«Κόψε λίγο φόρα, αγάπη. Έχω δικό μου ξυραφάκι». Χαμογέλασε αχνά. «Πάντα τόσο γρήγορα μιλάς;»

Έσμιξα τα φρύδια, βάζοντας ξανά το ξυραφάκι στην τσάντα μου. «Πρέπει να γυρίσω στη δουλειά μου. Σου συνιστώ να κάνεις το ίδιο».

«Δεν δουλεύω για τον Τζορτζ. Είμαι ελεύθερος επαγγελματίας. Δεν κάνω γάμους».

«Και τότε γιατί είσαι εδώ;» ρώτησα.

«Είμαι καλεσμένος. Φίλος του γαμπρού».

Τον κοίταξα αποσβολωμένη και κατακόκκινη. «Συγγνώμη», κατάφερα να πω. «Όταν είδα τη φωτογραφική σου, υπέθεσα...»

«Δεν πειράζει».

Δεν υπήρχε τίποτα που να μισώ περισσότερο από τις γκάφες, *τίποτα*. Ήταν επιτακτικό να δείχνω ικανή για να μπορέσω να χτίσω την πελατεία μου... ειδικά την πελατεία από την ανώτερη τάξη, στην οποία στόχευα. Αλλά τώρα, τη μέρα του μεγαλύτερου, του πιο ακριβού γάμου που είχα αναλάβει, αυτός ο άντρας θα έλεγε στους πλούσιους φίλους του ότι τον είχα περάσει για υπάλληλο. Θα με κορόιδευαν πίσω απ' την πλάτη μου. Θα έκαναν αστεία εις βάρος μου. Θα με περιφρονούσαν.

Θέλοντας να απομακρυνθώ όσο το δυνατόν περισσότερο από κοντά του, μουρμούρισα: «Με συγχωρείτε...» Γύρισα κι έφυγα όσο πιο γρήγορα γινόταν, σχεδόν έτρεξα.

«Ει», άκουσα τη φωνή του Τζο, που με είχε προλάβει με μερικές μεγάλες δρασκελιές. Είχε αρπάξει τη φωτογραφική μηχανή και την είχε κρεμάσει στον ώμο του. «Περίμενε. Δεν είναι ανάγκη να τρέχεις».

«Δεν τρέχω», είπα, πηγαίνοντας προς ένα πέτρινο κιόσκι με ξύλινη σκεπή. «Έχω δουλειά».

Ήρθε δίπλα μου. «Περίμενε μισό λεπτό. Ας το πάρουμε από την αρχή».

«Κύριε Τράβις—» άρχισα να λέω, αλλά σταμάτησα απότομα μόλις συνειδητοποίησα ποιος ακριβώς ήταν. «Ω Θεέ μου», είπα, κλείνοντας τα μάτια μου για μια στιγμή. «Είστε ένας από αυτούς τους Τράβις, έτσι δεν είναι;»

Ο Τζο στάθηκε απέναντί μου και με κοίταξε ερωτηματικά. «Εξαρτάται από το τι εννοείς λέγοντας “αυτούς”».

«Πετροδολάρια, ιδιωτικά αεροπλάνα, γιοτ, βίλες. Αυτούς».

«Δεν έχω βίλα. Ένα σπίτι έχω σε καλή γειτονιά».

«Και πάλι, ένας από αυτούς είστε», επέμεινα. «Ο πατέρας σας είναι ο Τσέρτσιλ Τράβις, έτσι δεν είναι;»

Μια σκιά πέρασε από το πρόσωπό του. «Ήταν».

Πολύ καθυστερημένα, θυμήθηκα ότι πριν από περίπου έξι μήνες, ο πατέρας της οικογένειας Τράβις είχε πεθάνει ξαφνικά από καρδιακή προσβολή. Ο τύπος είχε καλύψει την κηδεία του και είχε περιγράψει τη ζωή του και τα επιτεύγματά του με κάθε λεπτομέρεια. Ο Τσέρτσιλ είχε δημιουργήσει την αμύθητη περιουσία του ασχολούμενος με επενδύσεις κυρίως στον τομέα της ενέργειας. Ήταν μια από τις πιο σημαντικές προσωπικότητες της δεκαετίας του '80 και του '90 και εμφανιζόταν συχνά σε τηλεοπτικές εκπομπές. Αυτός και οι κληρονόμοι του ήταν κάτι σαν βασιλιάδες στο Τέξας.

«Λυπάμαι... λυπάμαι για την απώλειά σας», είπα αμήχανα.

«Ευχαριστώ».

«Κοιτάξτε, κύριε Τράβις—»

«Τζο».

«Τζο», επανέλαβα. «Έχω πάρα πολλή δουλειά. Αυτός ο γάμος είναι υπερπαραγωγή. Αυτή τη στιγμή προσπαθώ να οργανώσω τον χώρο της τελετής, τη διακόσμηση ενός τεράστιου χώρου δεξίωσης, ένα επίσημο δείπνο και χορό με ζωντανή ορχήστρα και τετρακόσιους καλεσμένους, συν ένα μεταμεσονύκτιο πάρτι. Γι' αυτό ζητώ συγγνώμη για την παρεξήγηση, αλλά—»

«Δεν είναι ανάγκη να ζητάς συγγνώμη», είπε απαλά. «Έπρεπε να είχα μιλήσει νωρίτερα, αλλά είναι δύσκολο να σε προλάβει κανείς, έτσι γρήγορα που μιλάς». Τα χείλη του σχημάτισαν ένα αμυδρό χαμόγελο. «Που σημαίνει ότι ή εγώ θα πρέπει να μιλάω πιο γρήγορα ή εσύ πιο αργά».

Παρ' όλη την ένταση που ένιωθα, μπήκα στον πειρασμό να του χαμογελάσω κι εγώ.

«Δεν υπάρχει λόγος να αισθάνεσαι άβολα με το όνομα Τράβις», συνέχισε. «Πίστεψέ με, κανείς από όσους ξέρουν την οικογένειά μου δεν εντυπωσιάζεται». Με κοίταξε εξεταστικά για ένα λεπτό. «Πού πας τώρα;»

«Στο κιόσκι», είπα, δείχνοντας το οικοδόμημα με την ξύλινη σκεπή δίπλα στην πισίνα.

«Θα σε συνοδεύσω». Και βλέποντας τον δισταγμό μου, πρόσθεσε: «Για την περίπτωση που πέσεις πάλι πάνω σε κανένα σκορπιό. Ή κάποιον άλλο εχθρό. Καμιά ταραντούλα, καμιά σαύρα... Τότε, θα καθαρίσω εγώ».

Μέσα μου σκέφτηκα ότι αυτός ο άντρας θα μπορούσε να γοητεύσει ακόμα και φίδι. «Δεν είναι πια και τόσο άσχημα εδώ έξω», είπα.

«Με χρειάζεσαι», είπε με βεβαιότητα.

Περπατήσαμε μαζί μέχρι τον χώρο της τελετής, περνώντας κάτω από μερικές βελανιδιές. Η λευκή μεταξωτή τέντα του χώρου της δεξίωσης λίγο παραπέρα ήταν τοποθετημένη πάνω σε καταπράσινο γρασίδι και έμοιαζε με πελώριο σύννεφο που είχε καθίσει να ξεκουραστεί. Δεν μπορούσα να φανταστώ πόσο πολύτιμο νερό είχε σπαταληθεί γι' αυτή την καταπράσινη όαση, που είχε δημιουργηθεί μόλις πριν από μερικές μέρες. Και κάθε τρυφερή πράσινη λεπίδα αύριο θα ξεριζωνόταν.

Το Στάρνταστ ήταν ένα πελώριο ράντσο με ένα κεντρικό σπίτι, μερικούς ξενώνες και κάποια βοηθητικά κτίρια, έναν αχυρώνα και ένα υποδρόμιο. Με την εταιρεία διοργάνωσης γάμων που είχα, είχαμε νοικιάσει αυτό το κτήμα γιατί οι ιδιοκτήτες έλειπαν σε δεκαπενθήμερη κρουαζιέρα. Είχαν συμφωνήσει να παραχωρήσουν το σπίτι και το κτήμα με μοναδικό όρο να τα παραλάβουν ακριβώς όπως τα παρέδωσαν.

«Πόσο καιρό ασχολείσαι μ' αυτό;» ρώτησε ο Τζο.

«Με τη διοργάνωση γάμων; Ξεκινήσαμε την εταιρεία με την αδερφή μου, τη Σοφία, πριν από τρία χρόνια περίπου. Πριν απ' αυτό σχεδίαζα νυφικά στη Νέα Υόρκη».

«Θα πρέπει να είσαι καλή, αφού σε προσέλαβαν για τον γάμο της Σλόαν Κέντρικ. Η Τζούντι και ο Ρέι μόνο με τους καλύτερους συνεργάζονται».

Ο Κέντρικ ήταν ιδιοκτήτης μιας αλυσίδας ενεχυροδανειστηρίων από το Λάμποκ μέχρι το Γκάλβεστον. Ο Ρέι Κέντρικ, ένας πρώην καβαλάρης του ροντέο με πρόσωπο όμοιο με κουκουνάρι, είχε διαθέσει δίχως δεύτερη σκέψη ένα εκατομμύριο δολάρια για τον γάμο της μοναχοκόρης του. Αν τα κατάφερνε η ομάδα μου, δεν ξέρω πόσους πλούσιους πελάτες θα κερδίζαμε.

«Ευχαριστώ», είπα. «Έχουμε καλή ομάδα. Η αδερφή μου είναι πολύ δημιουργική».

«Κι εσύ;»

«Εγώ έχω αναλάβει τα οικονομικά. Και είμαι η βασική συντονίστρια. Κανονίζω όλες τις λεπτομέρειες».

Φτάσαμε στο κίосκι, όπου τρεις υπάλληλοι της εταιρείας ενοικιάσεων έστηναν τις λευκές καρέκλες. Έβραξα στην τσάντα μου και βρήκα μια μετροταινία. Την άνοιξα για να μετρήσω την απόσταση ανάμεσα στα σχοινιά που είχαν στηθεί δίπλα στις καρέκλες. «Ο διάδρομος πρέπει να έχει πλάτος δύο μέτρα», φώναξα στους υπαλλήλους. «Μετακινήστε το σκοινί, παρακαλώ».

«Είναι δύο μέτρα», άκουσα τον ένα να φωνάζει.

«Είναι ένα μέτρο και εβδομήντα εκατοστά».

Ο υπάλληλος με κοίταξε με ταλαίπωρο ύφος. «Αρκετά μέσα δεν έχουμε πέσει;»

«Δύο μέτρα», επέμεινα, κλείνοντας απότομα τη μετροταινία.

«Τι κάνεις όταν δεν δουλεύεις;» ρώτησε ο Τζο από πίσω μου.

Γύρισα να τον κοιτάξω. «Πάντα δουλεύω».

«Πάντα;» με ρώτησε δύσπιστα.

«Είμαι σίγουρη πως θα χαλαρώσω λίγο όταν εδραιωθεί η εταιρεία μου. Αλλά προς το παρόν...» Σήκωσα τους ώμους. Το εικοσιτετράωρο δεν μου έφτανε. Μείλ, τηλεφωνήματα, σχέδια, λεπτομέρειες.

«Όλοι χρειάζονται ένα χόμπι».

«Ποιο είναι το δικό σου;»

«Το ψάρεμα, όταν έχω την ευκαιρία. Το κυνήγι, ανάλογα με την εποχή. Πού και πού κάνω και καμιά δωρεάν φωτογράφιση για φιλανθρωπίες».

«Τι είδους φιλανθρωπίες;»

«Για καταφύγια ζώων συνήθως. Μια καλή φωτογραφία στην ιστοσελίδα μπορεί να βοηθήσει ώστε ένας σκύλος να υιοθετηθεί πιο εύκολα». Ο Τζο έκανε μια παύση. «Ίσως κάποια στιγμή, αν θες, μπορούμε να—»

«Συγγνώμη – με συγχωρείς». Είχα ακούσει το κινητό μου να χτυπάει κάπου μέσα στα βάθη της τοάντας μου, επαναλαμβάνοντας τις πρώτες πέντε νότες του γαμήλιου εμβατηρίου. Το βρήκα και είδα ότι ήταν η αδερφή μου.

«Παίρνω τον τύπο με τα περιστέρια και δεν απαντάει», είπε η Σοφία μόλις το σήκωσα. «Δεν ξέρω αν κατάλαβε μέσα από τι είδους κουτί θέλουμε να τα απελευθερώσει».

«Άφησες μήνυμα;» ρώτησα.

«Πέντε μηνύματα. Κι αν κάτι έχει πάει στραβά; Αν είναι άρρωστος;»

«Δεν είναι άρρωστος», τη διαβεβαίωσα.

«Ίσως έπαθε τη νόσο των πτηνών από τα περιστέρια του».

«Τα πτηνά του δεν είναι τα συνήθη περιστέρια. Είναι τα κάπως πιο μικρόσωμα λευκά περιστέρια που απελευθερώνουν στις διάφορες τελετές, και αυτά είναι ανθεκτικά στη νόσο των πτηνών».

«Είσαι σίγουρη;»

«Δοκίμασε να τον πάρεις ξανά αργότερα», της είπα καθησυχαστικά. «Είναι μόνο εφτά η ώρα. Μπορεί να μην έχει ξυπνήσει ακόμα ο άνθρωπος».

«Κι αν δεν έρθει;»

«Θα έρθει», είπα. «Είναι πολύ νωρίς για να φρικάρεις, Σοφία».

«Πότε είναι η κατάλληλη ώρα για να φρικάρω;»

«Ποτέ», είπα. «Μόνο εγώ έχω το δικαίωμα να το παθαίνω αυτό. Ενημέρωσέ με αν δεν έχεις νέα του μέχρι τις δέκα».

«Εντάξει».

Έβαλα το κινητό μέσα στην τοάντα μου και κοίταξα ερωτηματικά τον Τζο. «Κάτι έλεγες για ένα καταφύγιο ζώων;»

Με κοίταξε. Είχε βάλει τους αντίχειρες στις τσέπες του και είχε ρίξει το βάρος του στο ένα του πόδι. Στεκόταν χαλαρός και

γεμάτος αυτοπεποίθηση. Δεν είχα δει τίποτα πιο σέξι στη ζωή μου.

«Θα μπορούσα να σε πάρω μαζί μου», είπε, «την επόμενη φορά που θα πάω. Μπορούμε να μοιραστούμε το χόμπι μου μέχρι να βρεις δικό σου».

Καθυστέρησα να απαντήσω. Οι σκέψεις μου είχαν σκορπίσει σαν πατάκια σε ζωολογικό κήπο. Είχα την εντύπωση ότι μου ζητούσε να πάω κάπου μαζί του. Σαν... ραντεβού;

«Ευχαριστώ, αλλά το πρόγραμμά μου είναι γεμάτο», είπα τελικά.

«Έλα να σε βγάλω έξω κάποια στιγμή», μου είπε. «Μπορούμε να βγούμε για ποτό ή φαγητό».

Σπάνια έχανα τα λόγια μου, αλλά τώρα τον κοιτούσα βουβή.

«Θα σου πω τι θα κάνουμε». Η φωνή του ήταν επίμονη και απαλή. «Ένα πρωί θα σε πάρω στο Φρέντερικσμπεργκ, όσο ακόμα θα έχει δροσιά και οι δρόμοι θα είναι άδειοι. Θα σταματήσουμε να πάρουμε καφέ και κουλουράκια. Θα σε πάρω σ' ένα λιβάδι γεμάτο μπλουμπόνετ –αυτά τα γαλάζια λουλουδάκια που είναι το σήμα κατατεθέν του Τέξας–, θα σε κάνουν να νομίζεις ότι ο ουρανός έχει χαμηλώσει από πάνω μας. Θα καθίσουμε στη σκιά ενός δέντρου και θα απολαύσουμε τον ήλιο που θα ανεβαίνει ψηλά. Πώς σου φαίνεται αυτό;»

Μου φαινόταν σαν μια μέρα που προοριζόταν για άλλη γυναίκα, για κάποια που είχε συνηθίσει να γοητεύεται από όμορφους άντρες. Για ένα δευτερόλεπτο, αφήθηκα να φανταστώ τη σκηνή, να κάθομαι μαζί του ένα γαλήνιο πρωινό σ' ένα γαλάζιο λιβάδι. Ήμουν έτοιμη να συμφωνήσω σε οτιδήποτε μου ζητούσε. Όμως, δεν μπορούσα να πάρω τέτοιο ρίσκο. Ούτε τώρα ούτε ποτέ. Ένας άντρας σαν τον Τζο Τράβις θα είχε σίγουρα ραγίσει τόσο πολλές καρδιές, που ακόμα μία δεν θα σήμαινε τίποτα γι' αυτόν.

«Δεν είμαι διαθέσιμη», απάντησα.

«Είσαι παντρεμένη;»

«Όχι».

«Αρραβωνιασμένη;»

«Όχι».

«Συζείς με κανέναν;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου.

Ο Τζο έμεινε σιωπηλός για λίγο και με κοιτούσε σαν να ήμουν ένας γρίφος που ήθελε να λύσει. «Θα τα πούμε αργότερα», είπε τελικά. «Στο μεταξύ... θα βρω έναν τρόπο να δεχτείς».